

СТИВЪН КИНГ

ДВИЖЕЩИЯТ СЕ ПРЪСТ

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Когато дращенето започна, Хауърд Митла седеше сам в апартамента си в Куинс, където живееше със съпругата си. Хауърд беше един от не дотам известните дипломирани счетоводители в Ню Йорк. Вайълет Митла, една от не дотам известните зъботехнички в Ню Йорк, бе изчакала докато свършат новините, преди да отиде до магазина на ъгъла, за да купи половин килограм сладолед. След новините беше телевизионното състезание „Заплаха“, но тя не проявяваше интерес към това предаване. Казваше, че Алекс Требек ѝ приличал на лукав евангелист, но Хауърд знаеше истината: когато гледаше „Заплаха“, тя се чувстваше тъпа.

Стърженето идваше от банята, от другата страна на антренцето, което водеше към спалнята. Когато го чу, Хауърд се напрегна. Не можеше да е наркоман или крадец, защото той бе поставил тежки метални решетки на прозорците за своя сметка. Звучеше по-скоро като мишка в умивалника или ваната, или може би дори плъх.

Той изчака първите няколко въпроса от състезанието, с надеждата, че стърженето ще престане, но не се получи така. Когато започнаха рекламите, той неохотно се надигна от стола си и тръгна към вратата на банята. Тя бе леко открехната и така стържещият звук се чуваше още по-добре.

Почти сигурно мишка или плъх. Малки лапички, които почукват по порцелана.

— Дявол да го вземе — каза Хауърд и отиде в кухнята.

В малкото пространство между газовата печка и хладилника стърчаха разни пособия за почистване — бърсалка от влакна с дълга дръжка, стари парцали в една кофа, метла и лопата със счупена дръжка. Хауърд взе метлата в една ръка, като я хвана доста по-надолу от дръжката, а в другата лопатата. Така въоръжен прекоси неохотно дневната и се отправи към вратата на банята. Вирна главата си напред. Ослуша се.

Хъррр, хъррр, хъррр, хъррр.

Съвсем тих звук. Може би не беше плъх. Но съзнанието му успя да роди само този образ. Не просто плъх, а *Нюйоркски* плъх, едно грозно, космато нещо с малки черни очички и дълги, прилични на тел мустаци, с остри зъби под сцепената горна устна. Специален плъх.

Звукът бе съвсем тих, почти нежен, но въпреки това...

Зад гърба му Алекс Требек каза:

— Един луд руснак е бил застрелян, прободен с нож и удушен... всичко това за една нощ.

— Да не е бил Ленин? — реагира един от участниците.

— Да не е бил Распутин, бе тъпчо — промърмори Хауърд Митла. Той премести лопатата в дясната си ръка, в която държеше метлата, след това провря лявата си ръка в банята и запали осветлението. Влезе вътре и бързо отиде до ваната, свряна в ъгъла под мръсния, покрит с решетка прозорец. Мразеше мишки и плъхове, мразеше всякакви космати животинки, които цвърчаха и дращеха с лапички (а понякога и хапеха), но още като момче беше открил, че ако човек трябва да се справи с някое такова животинче, най-добре беше да го направи час по-скоро. Нищо нямаше да се промени, ако останеше да си седи на стола и да се прави, че не чува звука. Вайълет си бе пийнала две бирички по време на новините и като се върнеше от пазар, първо щеше да се отбие в банята. Ако във ваната имаше мишка, тя щеше да вдигне къщата на главата си... и щеше да го накара да изпълни мъжкия си дълг и да ги отърве от нея. По най-бързия начин.

Ваната беше празна, но маркуча на душа лежеше върху емайла като мъртва змия.

Стърженето бе спряло когато Хауърд бе запалил лампата, но сега започна отново. Той се обърна и направи три крачки към умивалника, като едновременно с това вдигна дръжката на метлата.

Ръката, в която бе стиснал метлата, се вдигна към брадата му и замръзна на това ниво. Той престана да се движи. Долната му челюст увисна. Ако се беше погледнал в опръсканото с паста за зъби огледало, щеше да види тънки лиги, като нежна паяжина, да проблясват между езика и небцето му.

Един пръст се беше проврял и се показваше от каналчето на умивалника.

Човешки пръст.

За момент той замръзна, сякаш усети, че са го открили. След това започна да се движи отново, опипвайки пътя си като червей върху розовия порцелан. Стигна до бялата гумена запушалка на умивалника, опипом премина върху нея, после пак слезе върху порцелана. В крайна сметка стърженето не е идвало от крачетата на мишка. Звукът идваше от нокътя, който почукваше по порцелана, докато обикаляше ли обикаляше.

Хауърд нададе прегракнал, объркан вик, изпусна метлата и хукна към вратата на банята. Не успя да я улучи, удари облицованата с плочки стена с рамото си, отхвъркна назад, после опита пак. Този път се измъкна, тръшна вратата след себе си и остана, подпрял гръб върху вратата, като дишаше тежко. Пулсът му приличаше на отсечен, беззвучен морзов сигнал, качен някъде горе в гърлото му.

Явно не беше стоял дълго така, когато се съвзе и пак започна да контролира мислите си, Алек Требек тъкмо повеждаше тримата състезатели за тази вечер към втори кръг — но за момента той беше загубил чувството си за време, за място и даже къде се намира, дори кой е той самият.

Това, което го върна към действителността бе изжужаването на електронния звънец, който даваше старт на въпросите с повишена трудност. „Състезавате се в категория космос и авиация“ — говореше Алекс Требек. — „Дотук имате седемстотин долара, Милдред — колко бихте искали да заложите?“ Милдред, която се притесняваше пред камерата, за разлика от водещият на телевизионното състезание например, измърмори в отговор нещо неразбираемо.

Хауърд тръгна към дневната с омекнали крака. Продължаваше да държи лопатата в едната си ръка. Погледна я за миг, после я пусна на килима.

— Това нещо аз въобще не го видях — каза Хауърд Митла с треперещ гласец и се отпусна в стола.

— Добре, Милдред — за петстотин долара: първоначалното название на тази опитна площадка на Въздушните сили е било Опитно Поле „Мирок“.

Хауърд погледна към телевизора. Милдред, дребна женица с мише лице и слухов апарат, голям колкото радио-часовник прикрепен към ухото ѝ, се беше замислила дълбоко.

— Това нещо аз въобще не го видях — каза той, още по-убедено.

— Не е ли... Въздушната база Ванденберг? — попита Милдред.

— Не е. Въздушната база Едуърдс, ма патко! — каза Хауърд. И когато Алек Требек потвърди това, което Хауърд Митла вече знаеше, той повтори. — Това нещо аз въобще не го видях.

Вайълет скоро щеше да се върне, а той бе оставил метлата в банята.

Алекс Требек каза на състезателите — и на публиката, — че играта е отворена за всички, че следващия път могат да гледат състезанието, а резултатът ще може да се промени наистина много бързо, просто докато мигне човек с очи. Появи се някакъв политик и започна да обяснява защо трябва да го преизберат. Хауърд неохотно се изправи на крака. Сега краката му не бяха чак толкова омекнали, но все така не му се искаше да се върне в банята.

Виж сега — каза си той. — Всичко е съвсем просто. Такива неща винаги имат прости обяснения. Имал си моментна халюцинация, това е нещо, което сигурно непрекъснато се случва на хората. Човек рядко чува за тях, защото хората не обичат да говорят по тези въпроси... някак неудобно е човек да има халюцинации. Като говорят за тях, хората се чувстват така, както ти ще се чувстваш, ако тази метла продължава да е на пода в банята, когато Вай се върне и те пита защо изглеждаш така.

— Вижте — казваше политикът по телевизията с дълбок, самоуверен глас. — Ако се вгледаме в конкретните случаи, ще видим, че стигаме до много просто нещо: дали вие искате един честен, компетентен човек, който да ръководи Държавния Архив на окръга, или искате един човек, изпратен отгоре, който дори не е...

— Сигурно е било от въздуха по тръбите, бас държа — каза Хауърд и въпреки че звукът, който го бе накарал да иде в банята, съвсем не приличаше на въздух по тръбите, само от това, че слушаше гласа си, разумен, контролиран, вече започваше да се чувства малко по-уверен.

Освен това Вай щеше да се прибере съвсем скоро. Вероятно всеки момент.

Хррр-хррр-хррр. Звучеше така, сякаш най-мъничкият слепец на света чукаше по порцелана и опипвайки пътя си, проверяваше дали всичко си е на мястото.

— Въздух в тръбите — заяви Хауърд категорично и със смел замах отвори врата на банята. Той се наведе, грабна метлата за дръжката и я измъкна навън. Не направи дори и стъпка в малкото помещение с протрития, набръчкан линолеум и мръсната, набраздена от решетка гледка към шахтата, и съвсем определено не погледна към умивалника.

Застана отвън и се послуша.

Хрррр-хрррр. Хрррр-хрррр.

Той върна метлата и лопатата в тясното пространство между печката и хладилника и пак отиде в дневната. Остана за момент прав, загледан във вратата на банята. Тя бе открената и през отвора в малкото антренте се процеждаше жълта, ветрилообразна светлина.

По-добре иди да загасиш лампата. Знаеш, че Вай вдига къщата на главата си за такива неща. Дори не е нужно да влизаеш вътре. Просто проври ръката си и щракни ключа.

Ами ако нещо го хване за ръката, докато гаси лампата?

Ами ако някакъв друг пръст докосне неговия пръст?

Тогава какво, дами и господата?

Още чуваше този звук. В него имаше нещо безжалостно. Беше просто влудяващо. Хрррр. Хрррр. Хрррр.

По телевизията Алекс Требек четеше категориите, по които щяха да се състезават в последния кръг. Хауърд увеличи леко звука. После седна и си каза, че нищо не е чул в банята, абсолютно нищо.

Освен може би малко въздух по тръбите.

Вай Митла бе от онези жени, които се движат толкова елегантно и изящно, че изглеждат крехки, почти чупливи... но Хауърд бе женен за нея от двадесет и една години и знаеше, че у нея въобще няма нищо крехко. Тя ядеше, пиеше, работеше, танцуваше и се любеше точно по един и същи начин: с жар. Тя връхлетя в апартамента като малък ураган. С ръка бе обгърнала огромна книжна кесия и я притискаше към гърдите си. Внесе я направо в кухнята, без да спира. Хауърд чу как шумоли кесията, чу как се отвори вратата на хладилника, после как се затвори. Тя се върна и подхвърли палтото си на Хауърд.

— Закачи ми го, моля те — каза тя. — Много ми се пишка. Пфу!

Пфу! беше едно от любимите възклицания на Вай. То бе римуваната версия на детското възклицание Пу!

— Разбира се, Вай — каза Хауърд и бавно се надигна, хванал тъмносиньото палто на Вайлет. Погледът му я проследи, докато тя мина през антрето и след това през вратата на банята.

— Кон Ед направо си умира от кеф, когато оставяш лампата светната, Хауи — извика тя през рамо.

— Нарочно я оставих — каза той. — Знаех, че като се върнеш, първо там ще се отбиеш.

Тя се засмя. Той чу как шумолят дрехите ѝ.

— Толкова добре ме познаваш... хората ще помислят, че сме влюбени.

Трябва да ѝ кажеш... да я предупредиш, мислеше Хауърд, но знаеше, че не може да направи нищо подобно. Какво можеше да ѝ каже? Внимавай, Вай, от каналчето на умивалника се показва пръст, гледай да не ти бръкне в окото, когато се наведеш да си налееш чаша вода?

Освен това, всичко е било просто една халюцинация, предизвикана от малко въздух в тръбите и неговия собствен страх от мишки и плъхове. Сега, след като бяха минали няколко минути, това му изглеждаше съвсем правдоподобно.

Въпреки това, той стоеше, без да мръдне с палтото на Вай в ръце, чакаше да чуе дали тя ще изпищя. След десет или петнадесет безкрайни секунди, тя изпищя.

— *Господи, Хауърд!*

Хауърд подскочи и още по-силно притисна палтото до гърдите си. Сърцето му, което бе започнало да успокоява темпото, отново започна да предава по морза. Той се опита да каже нещо, но гърлото му се беше свило до крайност.

— Какво? — успя да каже той накрая. — Какво, Вай? Какво има?

— Кърпите! Половината са на пода! Ей! Какво е станало?

— Не зная — извика той в отговор. Сърцето му биеше по-силно от всякога и бе невъзможно да каже дали гадното усещане някъде дълбоко в стомаха му е облекчение или ужас. Предположи, че е съборил кърпите от полицата при първия опит да излезе от банята, когато се беше блъснал в стената.

— Сигурно е някой призрак — каза тя. — И не ми се ще все да ти повтарям, но пак си оставил дъската вдигната.

— О, извинявай — каза той.

— Да, ти все това казваш — долетя гласът ѝ. — Понякога си мисля, че искаш да падна вътре и да се удавя. Наистина! — Чу се тракване, когато тя свали дъската. Хауърд изчака с туптящо сърце, продължавайки да притиска палтото ѝ до гърдите си.

— Негов е рекордът за най-много удари в рамките на една игра — прочете Алек Требек.

— Може би Том Сийвър? — бързо отговори Милдред.

— Роджър Клеменс, тъпанарко — каза Хауърд.

Пшшш! Пусна водата. И сега предстоеше моментът, който бе чакал (Хауърд току-що го осъзна). Чу как изскърца крана с топлата вода (все се канеше да го смени и все забравяше), последва шуртенето на водата в умивалника. Вай си миеше ръцете. Никакви писъци.

Разбира се, че никакви писъци, защото нямаше никакъв пръст.

— Въздух в тръбите — каза си Хауърд още по-убедено и отиде да закачи палтото на жена си.

Тя излезе от банята, като си оправяше полата.

— Купих сладоледа — каза тя, — череша и ванилия, както го искаш. Но преди да го опитаме, защо не ми направиш компания за една бира, Хауи? От тази новата, „Американ Грейн“ се казва. Не бях я чувала, но предлагаша с намаление и купих една опаковка от шест. Риск печели, риск губи, нали така?

— Голяма смелост! — каза той и сбърчи нос. Слабостта на Вай към разни поговорки му се стори много привлекателна на времето, когато се запозна с нея, но с годините бе започнала да дава фира. Въпреки това, сега, когато вече се съвземаше от страха си, една бира щеше да му дойде много добре. Когато Вай отиде в кухнята, за да му донесе една чаша от новото си откритие, той си даде сметка, че съвсем не беше се съвзел. Струваше му се, че да имаш халюцинации е по-добре от това да видиш истински пръст в умивалника, жив пръст, който се движи насам-натам, но и халюцинациите не бяха приятно нещо.

Хауърд пак си седна на стола. Докато Алекс Требек обявяваше регламента в последния кръг на „Заплаха“ — Шейсетте години — той се улови, че си мисли за разни телевизионни предавания, в които се оказваше, че героят, жертва на халюцинации, всъщност е болен от: а) епилепсия; б) мозъчен тумор. Откри, че си спомня много въпроси от този род.

— Знаеш ли — каза Вай, идвайки от кухнята с две чаши бира. — Не ми харесват виетнамците, дето държат този магазин. И не мисля, че някога ще ми харесат. Струва ми се, че в тях има нещо потайно.

— А хващала ли си ги да вършат нещо потайно? — попита Хауърд. Той самият считаше, че семейство Ла са изключителни хора... но тази вечер не му беше до тях.

— Не — каза Вай — и затова ми изглеждат още по-подозрителни. Освен това непрекъснато се усмихват. Баща ми казваше: „Не се доверявай на усмихнат човек“. Той казваше също... Хауърд, добре ли си?

— Наистина ли е казал такова нещо? — попита Хауърд и направи слаб опит да изглежда весел.

— Много смешно, шери. Бял си като платно. Да не се разболяваш от нещо?

Не — искаше му се да каже — не се разболявам — прекалено е меко да се каже така. Мисля, че имам епилепсия или мозъчен тумор, Вай — как ти изглежда едно такова „разболяват от нещо“?

— Предполагам, че е от много работа — каза той. — Нали ти казах за данъчното облагане на болницата „Света Ана“?

— Не си ми казал.

— Само като види документите и на човек му се приисква да се скрие в миша дупка — каза той и веднага се сети за банята. — На монахините трябва да им бъде забранено да се занимават със счетоводство. Някой е трябвало да го запише в библията за всеки случай.

— Позволяваш на господин Латроп да те разиграва както си иска — каза Вай с категоричен глас. — И това ще продължи докато не му се противопоставиш и не се защитиш. Да не искаш да получиш инфаркт?

— Не. — И епилепсия не искам, нито мозъчен тумор. Моля те, Господи, дано да е еднократно. Какво ще кажеш, а? Някаква особена мозъчна конвулсия, която се появява веднъж и после никога повече не се повтаря. А? Моля те! Много те моля! Най-много те моля!

— Разбира се, че не искаш — каза тя зловещо. — Оня ден Арлийн Кац каза, че когато мъжете под петдесет получат инфаркт, в повечето случаи вече не излизат от болницата. А ти си само на четиридесет и една. Трябва да се пазиш, Хауърд. Не трябва да им се оставяш така.

— Сигурно — каза той навъсено.

Алекс Требек пак се появи и зададе последния въпрос от финалния кръг на „Заплаха“:

— Коя е групата хипита, която е прекосила Америка с автобус с писателя Кен Киси.

Засвири финалната мелодия на „Заплаха“. Двама от състезателите мъже, започнаха напрегнато да пишат. Милдред, жената с микровълновата печка в ухото, имаше съвсем безнадежден вид. Накрая и тя започна да пише нещо. Правеше го със съвсем явна липса на ентузиазъм.

Вай отпи голяма глътка от чашата си.

— Охо! — каза тя. — Не е лошо! И само за два и шестдесет и седем опаковката.

Хауърд също отпи. Не беше нищо особено, но поне беше някаква течност. Студена. Успокояваща.

И двамата състезатели бяха много далече от отговора. Милдред също бе сгрешила, но тя беше по-близо до истината. Бе написала: „Веселите мъже“.

— Веселите Шегобийци, тъпанарко — каза Хауърд. Вай го погледна с възхищение.

— Ти знаеш всички отговори, нали, Хауърд?

— Ще ми се да ги знаех — каза Хауърд и въздъхна.

Хауърд не си падаше много по бирата, но тази вечер изпи три кутии от новото откритие на Вай. Учудена тя каза, че ако е знаела, щяла да му купи система за венозно преливане на бира. По друго време той би оценил характерния ѝ хумор, но сега се насили само да се усмихне. Всъщност се надяваше от бирата да му се доспи по-бързо. Страхуваше се, че без външна помощ, може би нямаше да може да заспи, щеше да си мисли за това, което му се бе привидяло на дъното на умивалника. Около осем и половина, когато Вай се бе оттеглила в спалнята, за да си облече нощницата, Хауърд неохотно се отправи към банята, за да се облекчи.

Първо се приближи до умивалника и се насили да погледне в него. Нищо.

Изпита облекчение (той откри, че все пак халюцинацията е нещо по-добро от действителен пръст в умивалника, въпреки опасността от мозъчен тумор), но продължаваше да не му се ще да надникне в канала. Месинговата кръстачка в каналчето, която трябваше да спира валмата косми или изпуснатите фиби, бе изчезнала преди години, така че бе останала само зееща дупка, обградена с потъмняла стомана. Приличаше му на зейнала очна ябълка.

Хауърд хвана гумената запушалка и затвори дупката.

Така беше по-добре.

Той се дръпна встрани от умивалника и вдигна дъската на тоалетната (Вай се оплакваше до Бога, ако той забравеше да я свали, въпреки че тя самата не изпитваше никакъв подтик да я вдигне на мястото ѝ, след като си свършеше работата). Той бе от мъжете, които започват да уринират незабавно, когато нуждата е голяма (и които въобще не могат да уринират в претъпканите обществени тоалетни — мисълта за всички тези мъже, които чакаха на опашка зад него, просто му изключваше всички вериги) и сега той направи това, което правеше обикновено в тези няколко минути между насочването на инструмента и самото атакуване на целта: броеше наум.

Беше стигнал до тринадесет и беше на ръба да пусне една вода, когато зад гърба му се чу „пук!“. Мехурът му, който разпозна звука, с който гумената запушалка изхвъркна от канала, дори преди мозъкът му да го асимилира, се стегна веднага (толкова бързо, че чак го заболя).

Само след миг този звук — звукът на нокът, който потраква по порцелана, докато пръстът опипва пътя си — отново се чу. Кожата на Хауърд изстина и сякаш се сви, докато стана прекалено тясна, за да покрие плътта под нея. Една единствена капка урина се изцеди от него и капна в тоалетната чиния, преди пенисът му да се свие в ръката му, опитвайки да се скрие като костенурка, която търси сигурността на своята черупка.

Хауърд се приближи до умивалника с не много уверена походка и погледна вътре.

Пръстът се беше върнал. Беше доста дълъг пръст, но иначе изглеждаше съвсем нормален. Хауърд виждаше нокътя, който не беше нито изгризан, нито прекалено дълъг, и двете кокалчета. Докато го наблюдаваше, той почукваше и опипваше пътя си из умивалника.

Хауърд се наведе и погледна под умивалника. Тръбата, която идваше от пода беше с диаметър не по-голям от седем сантиметра. Освен това правеше рязък завой. В такъв случай към какво беше прикрепен този пръст? Към какво би могъл да е прикрепен?

Хауърд пак се изправи и за един напрегнат миг имаше чувството, че главата му може просто да се отдели от тялото и да се понесе встрани. Притъмня му и пред погледа му се появиха черни петна.

Ще припадна! — помисли си той. Той хвана дясното си ухо и го дръпна изведнъж, силно, така както един изплашен пътник, който

вижда някаква опасност по линията пред него, би дръпнал кордата на внезапната спирачка на вагона. Замайването му премина, но пръстът продължи да е там.

Не беше халюцинация. Как би могло да бъде? Той виждаше мъничка капчица вода върху нокътя, а под него малка бяла ивичка — сапун, беше почти сигурен, че е сапун. Вай си бе мила ръцете, след като бе ходила до тоалетната.

Въпреки всичко, би могло да бъде халюцинация. Можеше да бъде. Просто, защото виждаш вода и сапун, означава ли това, че не е плод на твоето въображение? И слушай, Хауърд, ако не е плод на въображението ти, тогава какво прави в умивалника? Откъде се е взел тогава? И как така Вай не го забеляза?

Извикай я тогава — извикай я да дойде! Мозъкът му даваше нареждания, но следващата част от секундата отменяше собствените си инструкции. Не! Не го прави! Защото, ако ти продължиш да го виждаш, а тя не го вижда...

Хауърд плътно затвори очи и за миг остана в един свят, където проблясваха само червени линии и сърцето му биеше лудо.

Когато отвори очи, пръстът продължаваше да е там.

— Какво си ти? — прошепна той със здраво стиснати устни. — Какво представляваш и какво правиш тук?

Пръстът веднага престана сяпото си опипване. След това се изви — и посочи директно към Хауърд. Хауърд отстъпи крачка назад, ръцете му се вдигнаха към устата, за да заглушат надигналия се вик. Искаше да откъсне очи от това ужасно нещо, искаше да се втурне навън от банята (все едно какво ще си помисли Вай, или какво ще каже, или какво ще види)... но за един миг той почувства, че е парализиран и не може да откъсне очи от това розово-бяло присъствие, което сега не приличаше на нищо друго, освен на органичен перископ.

След това той се сви на второто кокалче. Върхът на пръста се наведе, докосна порцелана и пак продължи да почуква и да изследва в кръг.

— Хауи? — извика Вай. — Да не падна вътре?

— Веднага идвам! — извика той с неестествено весел глас.

Пусна водата върху единствената капчица урина, която бе паднала в тоалетната, после тръгна към вратата, като отдалече заобиколи умивалника. Въпреки това успя да види отражението си в

огледалото: очите му бяха огромни, кожата му бе окаяно бледа. Той бързо се ошипа по двете бузи, преди да излезе от банята, която за един час се бе превърнала в най-ужасното и необяснимо място, което бе посещавал някога в живота си.

Когато Вай дойде в кухнята, за да види защо той се бави толкова, намери Хауърд да тършува в хладилника.

— Какво искаш? — попита тя.

— Пепси. Мисля да сляза до магазина на Ла да купя една бутилка.

— След като изпи три бири и изяде цяла купа сладолед? Ще се пръснеш, Хауърд!

— Няма да се пръсна — каза той. Но ако не успееш да разтовари съдържанието на бърбреците си, можеше и това да стане.

— Ти добре ли си наистина? — Вай го оглеждаше с критичен поглед, но сега тонът ѝ бе станал по-мек — в него се усещаше истинска загриженост. — Изглеждаш ужасно. Честна дума.

— Ами... — каза той неохотно, — в офиса има грип. Предполагам...

— Ще ида да ти купя едно тъпо Пепси, щом толкова настояваш — каза тя.

— Не, няма да ходиш — бързо ѝ се противопостави той. — По нощница си. Виж, аз ще си облека палтото.

— Кога за последен път си си правил основен преглед, Хауърд? Било е толкова отдавна, че вече съм забравила.

— Утре ще проверя — каза той малко неясно, докато вървеше към коридорчето, където бяха окачени палтата им. — Трябва да е отбелязано някъде в застрахователните папки.

— Трябва непременно да го направиш! И ако толкова настояваш да се правиш на луд и да излизаш по това време, най-добре е да сложиш моя шал!

— Добра идея. — Той облече палтото си и се обърна с гръб към нея докато го закопчаваше, за да не види тя колко му треперят ръцете. Когато се обърна, Вай тъкмо изчезваше в банята. Той остана в мълчалив унес в продължение на няколко секунди, очакваше да разбере дали тя ще изпищи този път, след това чу водата да шурти в умивалника. След това чу как Вай си мие зъбите по обичайния за нея начин: *con brio*.

Той остана още един миг и изведнъж съзнанието му подсказа своята присъда в четири плоски, ясни думи: *Губя почва под краката.*

И така да беше... това не променяше факта, че ако не успееше да се облекчи достатъчно бързо, щеше да му се случи неприятна случка. Това, поне, беше проблем, който можеше да разреши и той се почувства по-спокоен. Отвори вратата, тръгна навън, после се спря и дръпна шала на Вай от закачалката.

Кога ще ѝ разкажеш за това най-ново преживяване на Хауърд Митла? — Изведнъж съзнанието му зададе този въпрос.

Хауърд задраска въпроса в съзнанието си и се съсредоточи в това да затъкне краищата на шала под реверите на палтото си.

Апартаментът на семейство Митла се намиреше на четвъртия етаж на девет етажна сграда на улица „Хокинс“. Надясно, малко по-надолу, на ъгъла на улица „Хокинс“ и булевард „Куинс“, се намиреше Денонощният магазин на Ла за деликатеси и стоки от първа необходимост. Хауърд сви наляво и стигна до края на сградата. Тук имаше тясна алея, която водеше към шахтата от задната страна на сградата. От двете страни на алеята бяха подредени кофи за боклук. Между тях имаше местенца, където бездомниците често постилаха неудобните си легла от стари вестници. Изглежда тази вечер никой не беше се настанил край кофите и Хауърд беше много благодарен. Той застана между първата и втората кофа, свали си ципа на панталона и уринира обилно. Отначало облекчението бе толкова голямо, че той се почувства направо благословен, въпреки всички преживявания, но когато струята започна да отслабва, той пак започна да разсъждава върху положението си и пак започна да се чувства притеснен.

Положението му беше, с една дума, незащитимо. Ето го сега, изправен да пикае на стената на сградата, в която има топъл, сигурен апартамент, като през цялото време гледа през рамо дали случайно не го наблюдават. Докато е в това беззащитно положение, пристигането на един бездомник щеше да е лошо, но не знаеше дали няма да е по-лошо, ако дойде някой, когото той познава, като например някой от семейство Фенстър от втория етаж, или Датълбаум от третия. Какво можеше да каже в този случай? И какво ли щеше да каже онова кречетало Алиция Фенстър на Вай?

Той свърши, вдигна ципа си и тръгна към изхода на алеята. След като се огледа внимателно в двете посоки, продължи към магазина на

Ла и си купи кутия пепси кола от усмихната госпожа Ла.

— Тази вечер сте малко блед, господин Митра — каза тя, като непрекъснато се усмихваше. — Добре ли сте?

О, да, помисли си той. Много съм добре, госпожо Ла. По отношение на бледността не съм се чувствал по-добре.

— Струва ми се, че съм хванал някой вирус в умивалника — каза й той. Зад усмивката тя се намръщи и той си даде сметка какво бе казал. — В офиса, искам да кажа.

— Добре е да се обличате топло — каза тя. Бе престанала да мръщи почти безплътното си чело. — Радио казало, че времето ще се застудява.

— Благодаря — каза той и си тръгна. По обратния път към апартамента отвори кутията с пепси и я изля на тротоара. Като имаше предвид факта, че за него банята се бе превърнала във вража територия, последното нещо, което можеше да направи тази вечер, бе да продължи да пие.

Когато си отключи и влезе отново в апартамента, чу как Вай тихо хърка в спалнята. Трите бири бързо я бяха унесли. Той остави празната кутия от пепси на плота в кухнята, след това се спря пред вратата на банята. След миг-два наклони глава към дървената плоскост.

Тррр-тррр. Търрр-търрр-търрр.

— Копеле проклето — прошепна той.

Легна си, без да си измие зъбите за първи път, откакто дванадесетгодишен бе ходил на къмпинг за две седмици на „Високите Ели“ и майка му бе забравила да му сложи четка за зъби.

Лежеше до Вай, буден.

Чуваше как пръстът прави своите безкрайни опознавателни кръгчета в умивалника в банята, а нокътят почукваше и играеше степ. Всъщност той не го чуваше, защото всички врати бяха затворени, но си въобразяваше, че го чува, а само по себе си това си беше достатъчно зле.

Не, не е — каза си той. — Поне знаеш, че си го въобразяваш. Докато със самия пръст не си сигурен.

Това не го успокои особено. Продължаваше да не може да заспи и не можеше да реши въпроса си. Знаеше, че не може да изживее

остатъка от живота си като търси извинения да излезе навън да се изпишка на алеята край сградата.

Съмняваше се, че ще успее да изкара така дори четиридесет и осем часа. И какво щеше да стане, когато му се доходеше по голяма нужда, дами и господата? Ето такъв въпрос не бе чувал да задават на последния кръг на „Заплаха“ и нямаше никаква представа какъв ли може да бъде отговора. Във всеки случай не алеята, в това беше сигурен.

Може би — внимателно предположи един вътрешен глас, — *ще свикнеш с това проклето нещо.*

Не, самата идея бе направо побъркваща. Беше женен за Вай от двадесет и една години и до ден днешен не можеше да използва тоалетната в нейно присъствие. Просто онези вериги се претоварваха и изключваха. Тя можеше да си седи весело върху тоалетната чиния, да си пишка и да му разказва как е минал денят ѝ при доктор Стоун, докато той се бръснеше, но той не можеше да го направи. Просто беше устроен по различен начин.

Ако този пръст не си иде сам, тогава ще се наложи да направиш някои промени в начина, по който си устроен, му каза вътрешният глас, защото ми се струва, че ще ти се наложи да направиш няколко основни модификации на структурата.

Обърна глава и погледна часовника на нощното шкафче. Беше два без четвърт след полунощ... с мъка установи, че пак му се ходи до тоалетната.

Изправи се внимателно, измъкна се от спалнята, мина край вратата на банята, зад която се чувстваше непрестанното драцене и отиде в кухнята. Премести столчето, на което стъпваха, за да стигнат горните полици, качи се на него, внимателно се прицели в каналчето на умивалника, като през цялото време бе нащрек, да не би Вай да се събуди и да стане от леглото.

Накрая успя... но чак, когато стигна до триста четиридесет и седем в броенето на ум. Рекорд до този момент. Върна столчето на мястото му, като през цялото време си мислеше: *Не мога да продължавам така. Не мога. Просто не мога.*

Минавайки край банята се озъби на вратата.

Когато будилникът иззвъня в шест и тридесет сутринта, той се измъкна от леглото, дотътри се до банята и влезе в нея. Каналчето беше празно.

— Слава богу — каза той с тих, треперещ глас. Изведнъж го обзе такова облекчение — такова облекчение, че то му заприлича на божествено откровение. — О, слава б...

Пръстът се показва изведнъж, сякаш гласът му го беше повикал. Той се завъртя три пъти, много бързо, после се наведе и застина като ирландски сетер. И сочеше право към него.

Хауърд се отдръпна, а горната му устна се повдигна в едно неосъзнато, глухо ръмжене.

Сега върхът на пръста започна да се свива нагоре-надолу, нагоре-надолу... сякаш му махаше. Добро утро, Хауърд, приятно ми е, че пак съм тук.

— Майната ти — измърмори той. Обърна се с лице към тоалетната. Реши на всяка цена да пусне една вода... обаче нищо. Усети как го обзема страхотна злоба... вътрешен подтик да се спусне върху този противен натрапник в умивалника, да го изтръгне от дълбините, откъдето се показваше, да го запрати на пода и да го размаже с крака.

— Хауърд? — Вай почука на вратата. — Свършваш ли?

— Да — каза той, като се опитваше с всички сили гласът му да звучи естествено. Пусна водата.

Явно Вай нито щеше да забележи, нито щеше да й пука дали той звучи нормално или не, освен това почти не обръщаше внимание на това как изглежда той. Съвсем неочаквано изпита ужасен махмурлук.

— Не е най-тежкият, който някога ме е хващал, но пак е достатъчно зле — измърмори тя минавайки край него, вдигна нощницата си и се отпусна на тоалетната чиния. С една ръка подпря челото си. — Без повече гадости от този род, хиляди благодарности „Американ Грейн“, следващия път ще ми видиш задника. Защо никой не им е казал на онези сладурчета, че изкуствените торове се слагат върху хмела, преди да порасне, а не след като го наберат. Главоболие само след три кирливи бири! Боже! Така си е — купиш си нещо евтино, излиза ти през носа! Особено, когато ти го продават онези типове от семейство „Ла“. Ще бъдеш ли така добричък да ми дадеш един аспириин, Хауи?

— Разбира се — каза той и внимателно се доближи до умивалника. Пръстът пак беше изчезнал. Изглежда Вай пак го беше изплашила. Извади аспирина от аптекката и взе два. Когато посегна да върне шишенцето на мястото му, забеляза, че крайчецът на пръста се показва за миг от каналчето. Показа се не повече от половин сантиметър. Изглежда пак се опитваше да му махне, преди да се гмурне в дълбините.

Ще се отърва от теб, приятелче, помисли си той изведнъж. Чувството, което дойде заедно с тази мисъл, бе гняв — чист, обикновен гняв — и това му достави огромно удоволствие. Това чувство нахлу в объркания му мозък като един от онези огромни съветски ледоразбивачи, които се връзват и разбиват огромните ледени блокове, през които минават, почти без видимо усилие. *Ще те пипна. Още не зная как, но ще те пипна.*

Той подаде аспирините на Вай и каза:

— Почакай една минутка, ще ти донеса чаша вода.

— Няма нужда да си правиш труда — каза Вай унесено и схруска таблетките между зъбите си. — Така е по-бързо.

— Басирам се, че направо ще ти надупчи вътрешностите — каза Хауърд. Откри, че няма нищо против да е в банята, стига Вай да беше вътре заедно с него.

— Пет пари не давам — каза тя с още по-унесен глас. Пусна водата. — Ти как си тази сутрин?

— Не съм кой знае колко добре — каза той съвсем откровено.

— И теб ли те е хванал?

— Кой, махмурлукът ли? Не. Мисля, че е грипът, дето ти казвах. Боли ме гърлото и изглежда вдигам пръст.

— Какво?

— Температура — каза той. — Исках да кажа температура.

— Ами тогава си остани вкъщи — тя се приближи до умивалника, взе си четката и започна да си мие зъбите с всичка сила.

— Може би и за теб ще е добре да си останеш вкъщи — каза той. Никак не му се искаше Вай да си остане у дома. Тя трябваше да бъде до доктор Стоун, докато той правеше пломби и лекуваше каналчета, но щеше да изглежда съвсем безчувствено от негова страна, ако просто беше замълчал.

Тя го погледна в огледалото. Лицето ѝ бе започнало да си възвръща цвета, а в очите ѝ се появяваше блясък. Както всичко останало, тя идваше на себе си *con brio*.

— Денят, в който няма да ида на работа, поради махмурлук, ще бъде денят, в който изцяло ще се откажа от пиенето — каза тя. — Освен това докторът ще има нужда от мен. Днес ще вадим всички горни зъби на един пациент. Мръсна работа, но какво да се прави, все някой трябва да я свърши!

Тя се изплю точно в канала и Хауърд си помисли: *Следващият път, когато се покаже, по него ще има паста за зъби. Господи!*

— Ти си остани вкъщи, стой на топло и пий повече течности — каза Вай. Пак беше започнала да говори с тона на старша сестра, който сякаш намекуваше: *Ако не послушате съвета ми, сам си носете отговорността.* — Почети си малко. Нека онова важно лайно господин Латроп да си даде сметка колко много работа остава несвършена, когато тебе те няма.

— Това е чудесна идея — каза Хауърд.

На излизане от банята тя го целуна и му намигна.

— Твоята вехнеца Виолетка също разбира от някои неща — каза тя. Когато тръгна за автобусната спирка след половин час, тя си пееше весело, изцяло забравила махмурлука си. Когато Вай излезе, Хауърд веднага придърпа столчето пред кухненския умивалник и пак се изпишка в канала. Сега, когато Вай не беше вкъщи, беше много полесно — едва беше стигнал до двадесет и три, и работата стана.

Като реши този проблем, поне за няколко часа напред, той се върна обратно в антрето и провря глава в банята. Веднага видя пръста и това беше грешка. Беше невъзможно, защото беше далече и умивалникът би трябвало да му пречи. Но той не му пречеше и това означаваше, че...

— Какво правиш, бе копеле? — изграчи Хауърд и пръстът, който се бе въртял напред назад, сякаш опитваше откъде духа вятърът, сега се обърна към него. Беше изцапан с паста за зъби, точно както Хауърд беше предположил. Наведе се към него. Само, че този път се прегъна на три места, и това също беше невъзможно, абсолютно невъзможно, защото, когато човек стигне до третото кокалче на даден пръст, той просто стига до началото на дланта.

Удължава се, започна да пелтечи неговият разум. Не мога да си обясни, как става, но се удължава. — Щом го виждам оттук, значи той трябва да е поне десет сантиметра... а може и повече!

Затвори внимателно вратата на банята и, залитайки, се върна в дневната. Краката му пак бяха омекнали и се гънеха като кашкавал. Оня ледоразбивач в съзнанието му беше изчезнал, смазан под огромната бяла тежест на паниката и объркването. Това въобще не беше айсберг, беше цяла ледена планина.

Хауърд Митла седна в стола си и затвори очи. Никога в живота си не беше се чувствал по-самотен, по-дезориентиран, по-безсилен. Поседя така доста време и накрая пръстите му започнаха да се отпускат върху облегалката на фотьойла и накрая той просто се унесе и заспа, защото не беше мигнал предишната нощ. В това време порастващият пръст в каналчето на банята обикаляше и почукваше, обикаляше и почукваше.

Сънува, че е участник в „Заплаха“ — не новата версия, където се печелеха многото пари, а първоначалното дневно издание. Вместо компютърни екрани, имаше един асистент, който измъкваше карта, щом някой от участниците посочваше определен въпрос. На мястото на Алекс Требек беше Арт Флеминг с пригладената черна коса и някак стеснителна усмивка, която напомняше на бедно момче, попаднало на голям бал. Жената в средата пак беше Милдред и продължаваше да носи сателитна антена в ухото си, само че косата ѝ бе бухната в стил Жаклин Кенеди, а очилата ѝ с телените рамки бяха заменени от рамки тип „котешко око“.

Всички бяха облечени в черно и бяло, включително и той.

— Добре, Хауърд, — каза Арт и посочи към него. Показалецът му беше гротескно дълъг, направо тридесет сантиметра, стърчеше от леко свития му юмрук като показалка на учител. На нокътя имаше засъхнала паста за зъби. — Твой ред е да посочиш въпрос.

Хауърд погледна таблото и каза:

— Избирам „Вредители и отровни змии“ за стотачка, Арт.

Вдигнаха квадратчето, върху което беше написано \$100 и под него се откри въпросът, който Арт прочете:

— „Кой е най-добрият начин да се отървете от досадните пръсти в канала на банята?“

— Това е... — каза Хауърд, после замлъкна. Черно-бялата публика в студиото бе приковала цялото си внимание върху него, без да издава нито звук. Един черно-бял оператор се наведе за да даде близък план на обляното му в пот лице.

— Това е... ъъъ...

— Побързай, Хауърд, времето ти изтича — подкани го Арт Флеминг, като размаха към Хауърд гротескно удължения си пръст, но Хауърд не можеше нищо да каже. Щеше да се откаже от този въпрос и да намалят стоте долара от крайния му резултат. Щеше да мине в колоната с отрицателните резултати и да се провали напълно. Сигурно нямаше да му дадат дори най-тъпата награда — комплект енциклопедии...

Ауспухът на един камион за доставки изтрещя някъде отвън. Хауърд подскочи и седна толкова рязко, че щеше да падне от стола.

— Това е течен препарат за отпушване на канали! — изкрещя той. — Това е течен препарат за отпушване на канали.

Разбира се, че това беше отговорът. Това беше верният отговор.

Той се разсмя. Пет минути по-късно, без да престава да се смее, облече палтото си и излезе навън.

Хауърд пое пластмасовото шише от продавача, който предъвкваше клечка за зъби. Пред железарията „Щастливият майстор“ на булевард „Куинс“, имаше изрязана от картон жена с престилка. Тя стоеше с една ръка на хълбока си, а с другата изсипваше струя препарат за отпушване на канали в нещо, което приличаше или на индустриален умивалник или биде тип „Орсън Уелс“. „Дрейн ийз“ пишеше на етикета. *С двойно по-голяма сила от водещите марки! Отваря канали на умивалници, на душ кабинни, на вани, за по-малко от десет минути! Разтваря косми и органични вещества!*

— Органични вещества — каза Хауърд. — Какво точно означава това?

Продавачът, плешив, с много брадавици по челото, вдигна рамене. Клечката за зъби, която се показваше между устните му се премести от единия край на устата в другия.

— Храна, предполагам. Но не бих оставил тази бутилка до течния сапун, нали ме разбираш?

— Да не би да прави дупки по ръцете? — попита Хауърд като се надяваше, че звучи достатъчно ужасен.

Продавачът пак вдигна рамене.

— Предполагам, че не е толкова силен, колкото препаратата, който продавахме преди — оня, дето съдържаше силен алкален разтвор — но него вече го забраниха. Поне така мисля. Но вие нали виждате? — той почука с късия а дебел пръст по знака с черепа и костите, под който пишеше ОТРОВА. Хауърд внимателно огледа пръста му. Беше се уловил, че твърде много пръсти му се набиват в очите по пътя към „Щастливият майстор“.

— Да — каза Хауърд. — Виждам.

— Е, тези знаци не ги слагат само за да изглежда по-интересно. Ако имате деца, дръжте го по-далече от тях. И не го използвайте за плакнене на устата. — Той избухна в смях и клечката започна да подскача върху долната му устна.

— Няма — каза Хауърд. Обърна шишето и прочете надписа с дребен шрифт. *Съдържа калиев хидроксид и натриев хидроксид. При контакт с кожата предизвиква сериозни изгаряния.* Е, това беше добре. Не знаеше дали щеше да му свърши работа, но имаше начин да го разбере, нали така?

Гласът в главата му заговори с известни съмнения. *Ами ако само го вбесиш, Хауърд? Тогава какво!*

Ами... какво? Той си беше в канала, нали така?

Да... обаче по всичко личи, че расте.

И въпреки това — какъв избор имаше? На този въпрос слабият гласец не отвърна нищо.

— Много извинявайте, че ви карам да бързате — каза продавачът, — обаче тази сутрин съм сам, пък трябва да прегледам някои фактури, така че...

— Ще го взема — каза Хауърд и бръкна да си извади портфейла. Точно в този момент погледът му се спря върху нещо друго — стоки, изложени под един надпис, на който пишеше „Разпродажба на есенен инвентар“. — Какво представлява това? — попита той. — Ей онова там?

— Това ли? — попита продавачът. — Електрически ножици за подрязване на плет. Заредихме двадесет и пет през юни, но никак не ги купуват.

— Ще взема едни — каза Хауърд Митла. Тогава той се усмихна и след това продавачът каза на полицията, че тази усмивка никак не му е харесала. Ама никак.

Като се върна вкъщи Хауърд постави покупките си на плот в кухнята и бутна кутията с електрическите ножици настрана, с надеждата, че до тях няма да се стигне. Разбира се, че нямаше да се стигне. След това внимателно прочете инструкциите на шишенцето с „Дрейн ийз“.

Бавно налейте 1/4 от шишето в канала... оставете да действа в продължение на петнадесет минути. При необходимост повторете процедурата.

Да се надяваме, че и до това нямаше да се стигне... нали?

И за да не се стигне до това, Хауърд реши да налее половината от шишето, дори малко повече.

Наложи се доста да се бори с обезопасяващата запушалка, но накрая успя да я отвори. След това пресече дневната и се запъти към банята, стиснал бялото пластмасово шише в протегнатата си напред ръка, с мрачно изражение на иначе приветливото си лице — изражение на войник, който знае, че всеки миг ще му дадат сигнал да изскочи от окопа.

Почакай малко! — викаше гласът в главата му, докато той протягаше ръка към дръжката и ръката му се спря — *Това е лудост! Ти знаеш, че е лудост! Нямаш нужда от препарат за канали, а от психиатър. Имаш нужда да полежиш на някоя кушетка и да кажеш на някого, че си въобразяваш — точно така, думата е въобразяваш си — че в умивалника в банята има пръст, пръст който расте през цялото време.*

— О, не — каза Хауърд и разтърси решително глава. — По никой начин.

Не можеше, за нищо на света не можеше да си представи, че ще разкаже своята история на психиатър, че въобще ще я разкаже на някого. Ами ако това стигне до господин Латорп? Това беше напълно възможно, чрез бащата на Вай. Бил де Хорн бе работил като счетоводител във фирмата на Дийн, Грийн и Латорп в продължение на тридесет години. Именно той бе уредил на Хауърд първото

прослушване при господин Латорп, той му бе написал бляскава характеристика... всъщност бе направил всичко, без самото назначение на работа. Господин де Хорн вече беше пенсионер, но те с Латорп все още се виждаха често, ако Вай разбереше, че нейният Хауи ходи на психиатър (а как можеше да го скрие от нея?), тя щеше да каже на майка си. Вай казваше на майка си *всичко*. Госпожа де Хорн щеше да каже на мъжа си, естествено. А господин де Хорн...

Хауърд се улови, че си представя двамата мъже, тъста и шефа си, седнали в кожените кресла на някой клуб, от онези кожени кресла, дето са обсипани с малки златни кабари. Видя ги как си пият шерито — кристалната гарафа с шери се виждаше на малката масичка до дясната ръка на господин Латорп. (Всъщност Хауърд не бе ги виждал да пият шери, но в тази болезнена фантазия това беше абсолютно наложително.) Видя господин де Хорн, който бе прехвърлил седемдесетте и бе способен на дискретност толкова, колкото бе способна една обикновена муха, да се навежда доверително напред и да казва: Никога няма да повярваш какво е решил да прави Хауърд, Джон. Ще ходи на психиатър! Разбираш ли, въобразил си е, че в умивалника в банята има човешки пръст. Как мислиш, дали не е започнал да взема наркотици?

А може би Хауърд всъщност не мислеше, че всичко това ще се случи. Считаше, че има вероятност да стане — може би не точно по този начин, но по някой друг. Ами ако не станеше? Не можеше да си представи, че ще иде на психиатър. Нещо у него, сродно с онова, което не му позволяваше да уринира в обществена тоалетна, когато зад него имаше опашка, точно това нещо не можеше да приеме тази идея. Той нямаше да легне на такава кушетка и да каже: — От канала на умивалника в банята се подава пръст — така, че психиатърът с козя брада да може да го залее с въпроси. Щеше да прилича на „Заплаха“, която се играе в ада. Пак посегна към дръжката.

Извикай тогава водопроводчик — извика отчаяно гласът. Поне това! Не е нужно да му казваш какво виждаш! Кажу му, че умивалникът е запушен! Или му кажу, че жена ти си е изпуснала пръстена в канала! Каквото искаш му кажу!

Но тази идея беше дори по-безсмислена от идеята да се обади на психиатър. Това беше Ню Йорк, не някакво малко градче. Човек може да изпусне в канала най-големия диамант в света и пак да чака цяла

седмица, докато дойде водопроводчик. Нямаше намерение да прекара следващите седем дни като се прокрадва край улица „Куинс“, да търси бензиностанции, където служителят ще е по-благосклонен и срещу пет долара Хауърд Митла ще получи привилегията да освободи червата си в мръсната тоалетна, под тазгодишния календар на Бардал.

Тогава го направи бързо, каза гласът, който явно се предаде. Поне го направи бързо.

При това двете разнопосочни половици на съзнанието на Хауърд се сляха. Той съвсем искрено се страхуваше, че ако не действа бързо, въобще няма да започне да действа. *Изненадай го, ако можеш. Свали си обувките.* Хауърд реши, че тази идея е много добра. Веднага започна да действа като първо си свали едната обувка, а после и другата. Съжаляваше, че не беше си сложил гумени ръкавици, в случай, че се изпръска, и се чудеше дали Вай още ги държи под кухненския умивалник. Както и да е. Беше напрегнат до крайност. Ако сега се спреше, за да се върне за гумените ръкавици, може би щеше да изгуби кураж... може би временно, а може би завинаги.

Отвори внимателно вратата на банята и се промъкна вътре.

Банята на семейство Митла не беше от местата, които човек би могъл да нарече приветливи, но в тази част от деня беше поне относително светло. Видимостта нямаше да представлява проблем... от пръста нямаше и следа. Поне засега. Хауърд прекоси банята, здраво стиснал шишето с препаратата за канали в дясната си ръка. Наведе се над умивалника и погледна в кръглата черна дупка в центъра на избелелия розов порцелан.

Само че вътре не беше тъмно. Нещо пълзеше нагоре през тази тъмнина, бързаше по тясната лепкава тръба, за да го поздрави, да поздрави своя добър приятел Хауърд Митла.

— На ти! — изкрещя Хауърд и наведе шишето с „Дрейн Ийз“ над умивалника. Зеленикаво-синкава мътилка потече в умивалника и стигна канала точно, когато пръстът се подаде навън.

Резултатът бе незабавен и смразяващ. Разтворът покри нокътя и върха на пръста. Той сякаш полудя, започна да се върти като дервиш, отново и отново в тесния кръг на канала, като разпръскваше ситни капчици от препаратата. Няколко пръски полепнаха по светлосинята риза, която Хауърд носеше в момента и веднага проядоха дупки в нея. Със съскане тези дупчици заприличаха по краищата на кафява дантела,

но ризата му бе доста широка и нищо не попадна върху гърдите или корема му. Други капчици достигнаха до кожата на дясната му китка и на дланта, но той ги усети много по-късно. Адреналинът му не само се беше вдигнал, беше се вдигнал просто до небето.

Пръстът пак се показа от канала и се изтърси — става след става. Пушеше и миришеше на гумен ботуш, хвърлен в огъня.

— *На̀ ти! Хапни си, копеле гадно!* — изкрещя Хауърд, като продължи да налива, докато пръстът се надигна на повече от тридесет сантиметра височина, като кобра, която се надига от кошницата на укротител на змии. Почти бе стигнал до гърлото на шишето, когато през него премина тръпка, целият се разтърси и изведнъж се оттегли, сви се обратно в канала. Хауърд се наведе още повече над умивалника за да го види как изчезва и зърна само как проблясва нещо бяло долу в тъмнината. Бавно се надигнаха тънки струйки бял дим.

Той си пое дълбоко дъх и това беше грешката му. Напълни дробовете си с двойна доза пари от „Дрейн Ийз“. Изведнъж страхотно му се повдигна. Повърна обилно в умивалника и след това се дръпна залитайки назад като продължаваше да чувства как всичко се вдига до гърлото му.

— Направих го! — извика той в екстаз. Главата му се беше замаяла от комбинирания мирис на разяждащи химикали и изгорена плът. Въпреки това, той се чувстваше направо екзалтиран. Беше се сблъскал с врага и врагът, слава на Бога и на всичките му светии, беше негов. *Негов!*

— Тра-ла-ла! Мамка ти, тра-ла-ла! Направих го! Направих...

Вътрешностите му пак се надигнаха нагоре. Той коленичи пред тоалетната, като продължаваше да стиска шишето с препаратата в дясната си ръка и твърде късно осъзна, че тази сутрин Вай бе спуснала и седалката и капака на тоалетната, след като бе овакантила трона. Той повърна върху пухкавото розово покривало на капака, после падна напред в повърнатото, в пълно безсъзнание.

Едва ли е бил в безсъзнание много дълго, защото в банята проникваше дневна светлина не повече от половин час на ден, дори и през лятото, след това околните сгради препречваха пътя на слънчевите лъчи и помещението пак потъваше в сумрак.

Хауърд бавно повдигна глава, усещайки, че от челото до брадата е покрит с нещо лепкаво и вонливо. Но още по-ясно усещаше нещо

друго. Тракащ звук. Идваше някъде зад него и се приближаваше все повече.

Той бавно извърна глава наляво и изпита чувството, че на раменете си има не глава, а препълнена торба с пясък. Очите му бавно се разшириха. Той пое дълбоко въздух и се опита да изкрещи, но гърлото му се беше свило до крайност.

Пръстът идваше към него.

Трябва да беше над два метра и непрекъснато се удължаваше. Беше се извил над умивалника и застинал като арка с десетина стави. Спускаше се към земята, после пак се извиваше (*С двойна става!* констатира с интерес някакъв далечен коментатор в неговото разпадащо се съзнание). Сега той почукваше и опипваше пътя си по плочките на пода, насочваше се към него. Последните петнадесет-двадесет сантиметра бяха обезцветени и димяха. Нокътят бе станал зеленикаво-черен на цвят. На Хауърд му се стори, че видя бяла кост под първото кокалче. Беше изгорен лошо, но колкото и да си напругаше въображението човек, не можеше да го нарече „разтворена органична материя“.

— Махай се! — прошепна Хауърд и за един миг цялата гротескна, покрита със стави измишльотина се спря. Приличаше на новогодишна украса, измислена от луд. След това се плъзна директно към него. Последните няколко стави се свиха и върха на пръста се уви около глезена на Хауърд Митла.

— Не! — изкрещя той, когато двата хидроксидни близнака Калий и Натрий проядоха найлоновия му чорап и изгориха кожата чу. Той дръпна крака си с всичка сила. За миг пръстът го удържа — беше много силен, но след това той успя да се издърпа. Запълзя към вратата с огромен кичур прогизнала от повърнатата коса, която висеше над очите му. Докато плъзеше се опита да погледне назад, но не успя да види нищо през лепкавата си коса. Сега гърлото му се беше отпустило и той нададе няколко лаеци, страховити крясъка.

Не виждаше пръста, поне временно, но го чуваше, а сега той се приближаваше бързо, тиктиктиктик точно зад него. Като продължаваше да гледа през рамо, той се блъсна в стената, наляво от вратата на банята. Кърпите пак паднаха от полиците на пода. Той се простря на пода и пръстът веднага се нави около другия му глезен, като го стисна здраво с овъгления си, прогарящ всичко връх.

Започна да го тегли обратно към умивалника. Всъщност той започна да го тегли назад.

Хауърд нададе мощен, първичен рев — звук, който досега не бе излизал от възпитаните му гласни струни на дипломиран счетоводител — и този звук се блъсна във вратата. Той хвана пръста с дясната си ръка и го дръпна бързо, беше се паникьосал. Ризата му цялата излезе от панталоните и един шев под мишницата му се разпра с тих, пърпорещ звук, но той успя да се измъкне, изгубвайки само единия си чорап.

Изправи се, залитайки, и видя, че пръстът пак опипва пътя си към него. Нокътят в края му бе сцепен и кървеше.

— Имаш нужда от маникюр, приятелче — помисли си Хауърд и нервно е засмя. След това се спусна към кухнята.

Някой чукаше по вратата. С всичка сила.

— Митла! Хей, Митла! Какво става тук?

Фийни от същия етаж. Едър и гръмогласен пиян ирландец. Поправка — едър, гръмогласен и шумен пиян ирландец.

— Сам ще се оправя, блатно ирландче! — извика Хауърд, докато отиваше към кухнята. Пак се изсмя и отметна кичура от челото си. Кичурът се закрепил за малко в това положение, но само след миг падна обратно и пак увисна на желирана буца. — Вярвай, сам ще се оправя! Разчитай на мен — можеш да внесеш думите ми в банката и да си получаващ лихвите!

— Ти как ме нарече? — отвърна Фийни. Гласът му, който до този момент бе само груб, сега стана направо зловец.

— Мълчи! — изкрещя Хауърд. — Зает съм.

— Искам тези крясъци да спрат. В противен случай ще повикам полиция.

— Я се разкарай! — Хауърд направо му изкрещя. Отхвърли косата си от челото и пам! тя пак се върна на мястото си.

— Няма да ти слушам глупостите, дребосък с цайси!

Хауърд прокара пръсти през напоената си с повърнато коса и след това ги протегна напред с един удивително галски жест — *Воала!* сякаш казваше той. Топъл сок и безформени винени чаши започнаха да се търкалят из белите кухненски шкафове на Вай. Хауърд дори не забеляза. Отвратителният пръст се беше впил в глезените му и сега те

горяха, сякаш им бяха надянали горящи пръстени. Хауърд и на това не обръщаше внимание. Той грабна кутията с електрическите ножици за подрязване на плет. На капака един усмихнат татко с лула в устата подрязваше плета пред къща с размерите на цяло имение.

— Ти да не си се дрогирал? — попита Фийни от антрето.

— Я се махай оттука, Фийни, защото ще те запозная с един мой приятел! — изкрещя му Хауърд. Това му се стори страшно остроумно. Той отхвърли главата си назад и се засмя към кухненския таван, а косата му стърчеше във всички посоки и блестеше от стомашните сокове. Приличаше на човек, който е бил в любовни отношения с туба брилянтин.

— Добре, стига толкова — каза Фийни. — Това е. Ще извикам полиция.

Хауърд почти не го чу. Денис Фийни трябваше да почака. Хауърд имаше по-важна работа, която трябваше да свърши. Той извади ножиците от кутията, огледа ги трескаво, видя гнездо за батерии и го отвори.

— Батерии тип С — избърбори той, смеейки се. — Добре! Това е добре! Няма никакъв проблем!

Отвори чекмеджето наляво от умивалника с такава сила, че то излетя, удари печката и се приземи с дъното нагоре върху линолеума в другия край на кухнята, със страхотен трясък и дрънчене. Сред цялата бъркотия от щипци, белачки, стъргалки, точила за ножове и връзки за торбите с боклука, се намираше малко съкровище с батерии, повечето тип С, както и четвъртити деветволтови. Като продължаваше да се смее — по всичко личеше, че той вече не можеше да се спре, Хауърд падна на колене и започна да рови из боклуците. Успя да пореже дланта на дясната си ръка доста лошо на един нож, преди да пипне батериите, но не го усети, така както не беше усетил изгарянията от пръските. Сега, когато Фийни беше затворил магарешката си ирландска уста, той пак чуваше почукването. Макар, че този път не идваше от умивалника — ха-ха, съвсем не беше от умивалника. Назъбеният нокът чукаше по вратата на банята... или може би по пода на антрето. Сега си спомни, че беше забравил да затвори вратата.

— На кой му пука? — попита Хауърд, след това изкрещя: **КАЗАХ: НА КОЙ МУ ПУКА? ГОТОВ СЪМ ДА ТЕ ПОСРЕЩНА, ПРИЯТЕЛ! ЩЕ СЪЖАЛЯВАШ, ЧЕ НЕ СИ ОСТАНА В КАНАЛА.**

Пъхна батериите в гнездото им в дръжката на ножицата и натисна копчето. Нищо.

— Хвани ме за оная работа — измърмори Хауърд. Извади едната батерия, обърна я обратно и я върна на мястото ѝ. Този път остриетата се съживиха с бръмчене, когато той натисна копчето. Толкова бързо се събираха и раздалечаваха, че човек не можеше да ги различи.

Той се запъти към вратата на кухнята, но се насили да изключи уреда и да се върне на кухненския плот. Не му се щеше да губи време за поставяне на капачката върху гнездото на батериите, особено, когато се бе настроил за битка, но последната капчица разум, която бе останала и проблясваше у него, го увери, че няма друг избор. Ако ръката му се изплъзнеше от дръжката, докато той се занимаваше с нещото, тогава какво щеше да прави? Все едно да е срещу банда гангстери с незаредена пушка.

Така че с мъка намести капачката на мястото ѝ, като проклинаше, когато тя не искаше да се затвори и после я обърна обратно.

— Ти само ме почакай да дойда! — извика той през рамо. — Идвам! Още не сме свършили!

Накрая капачката върху гнездото на батериите щракна и се затвори. Хауърд се отправи с бързи крачки през дневната, хванал ножицата с две ръце. Косата му продължаваше да стърчи във всички посоки като на пънкар. Ризата му, сега разпрана под мишницата и изгорена на няколко места, се вееше пред стегнатия му, закръглен корем. Босите му крака шляпаха по линолеума. Разкъсаните остатъци от чорапите му се въртяха около глезените му.

Фийни изрева през вратата:

— Извиках ги, тъпанар такъв! Чу ли? Извиках полицаите и се надявам, че те всички ще са блатни ирландчета като мен!

— Що не си духнеш през оная работа? — каза Хауърд, но всъщност не обръщаше никакво внимание на Фийни. Денис Фийни беше същество в друга вселена, просто неговият грачещ, нищо не значещ глас долиташе през пространствата.

Хауърд застана от едната страна на вратата, приличаше на ченгетата от телевизията... само дето някой му беше подал неподходящ реквизит и сега той държеше градинарски ножици вместо пистолет 38 мм калибър. Той твърдо постави пръста си на копчето за включване върху дръжката на ножицата. Пое си дълбоко въздух... и

гласът на разума, сега сведен до едва мъждукащо пламъче, подхвърли една последна мисъл, преди да изчезне завинаги:

— *Ти сигурен ли си, че си готов да си повериш живота на чифт електрически ножици, които си купил, защото бяха намалени?*

— Нямам избор — измърмори Хауърд с лека усмивка, след това се хвърли напред.

Пръстът продължаваше да е там, извит като арка над умивалника и все така напомнящ новогодишна украса. Беше отмъкнал едната обувка на Хауърд. Вдигаше я нагоре и след това сърдито я хвърляше върху плочките на пода, отново и отново. От вида на разхвърляните наоколо кърпи ставаше ясно, че пръстът се бе опитал да убие няколко от тях, преди да намери обувката.

Изведнъж Хауърд бе обзет от някаква странна веселост — имаше чувството, че подутата му, туптяща глава се изпълва със зелена светлина.

— *Ето ме, тъпо същество!* — ревна той. — *Ела и ме хвани!*

Пръстът се измъкна от обувката, изправи се чрез една вълна от стави (Хауърд дори чу как няколко от кокалчетата изпукват) и бързо се понесе във въздуха към него. Хауърд включи копчето на ножиците, които гладно забръмчаха. Дотук добре.

Изгореният, покрит с мехури връх на пръста се размаха пред лицето му, сцепеният нокът се носеше мистично напред-назад. Хауърд се спусна към него. Пръстът се дръпна наляво и се уви около лявото му ухо. Болката беше ужасна. Хауърд едновременно почувства и чу звука от разкъсано, в момента, в който пръстът се опита да му отпори ухото. Той скочи напред, хвана пръста с лявата си ръка и го срязва. Ножиците леко потрепераха, когато острието стигна до костта, жужащият звук на мотора се превърна в ръмжене, но в крайна сметка тези ножици бяха предназначени да режат малки здрави клончета, така че нямаше никакъв проблем. Никакъв проблем. Това бе вторият кръг от „Заплаха“, когато резултатът наистина можеше рязко да се промени и Хауърд Митла бе започнал да набира точки. Шурна кръв и тогава остатъкът от пръста се дръпна назад. Хауърд слепешката залитна след него, последните двадесетина сантиметра увиснаха като закачалка за дрехи на ухото му, преди да паднат на земята.

Пръстът се спусна към него. Хауърд се наведе и той мина над главата му. Разбира се, той беше сляп. Това му беше предимството. Просто беше късмет, че бе успял да го сграбчи за ухото. Той се спусна напред с ножици, жест, който много приличаше на атака при фехтовка и резна още половин метър от пръста. Той глухо изтупка на плочките и остана да се гърчи на пода.

Сега останалата част от него се опитваше да се прибере обратно.

— Не, тази няма да я бъде — каза задъхано Хауърд. — В никакъв случай няма да я бъде.

Той се затича към умивалника, подхлъзна се в една локва кръв, за малко да падне, но успя да запази равновесие. Пръстът изчезваше обратно в канала, става след става, като товарен влак, който изчезва в тунел. Хауърд го грабна, опита се да го задържи, но не успя — той се изплъзна от ръката му като мазно, парещо въже за простирание. Въпреки всичко той успя да го клъцне още веднъж и да отреже последния метър от проклетото нещо, точна над мястото, където то се изплъзваше от юмрука му.

Той се наведе над умивалника (този път без да диша) и се загледа в тъмнината на канала. Пак успя да зърне само как изчезва нещо бяло.

— *Моля, пак заповядайте!* — изкрещя Хауърд Митла. — *Заповядайте когато Ви е удобно. Ще бъда тук и ще Ви чакам.*

Той се извърна и изпусна целия си въздух. Банята продължаваше да мирише на препарат за отпушване на канали. Не можеше да остави нещата така, особено когато имаше още много работа. Зад крана на топлата вода имаше опакован калъп сапун. Хауърд го хвана и го запрати към прозореца на банята. Той строши прозореца и се върна назад, отблъснат от решетката зад него. Спомни си как бе поставил тази решетка. Спомни си колко бе горд с нея. Той, Хауърд Митла, счетоводител с добри обноски, се ГРИЖЕШЕ ЗА СЕМЕЙНАТА КРЕПОСТ. Сега той си даде сметка какво значи наистина ДА СЕ ГРИЖИШ ЗА СЕМЕЙНАТА КРЕПОСТ. Имало ли го е въобще онова време, когато се страхуваше да влезе в банята, защото си мислеше, че може да има мишка във ваната и щеше да му се наложи да я убие с метлата? Май че да, но онова време — и онази същност на Хауърд Митла — му изглеждаха отдавна отминали.

Той бавно се огледа. Изглеждаше ужасно. По пода имаше локви кръв и две парчета от пръста. Още едно парче лежеше килнато в

умивалника. Стените и огледалото бяха покрити с кървави пръски. Целият умивалник бе в струйки кръв.

— Добре — въздъхна Хауърд. — Време е да почистим, момчета. — Той пак включи ножиците и започна да реже различните по дължина парчета от пръста на парченца, достатъчно малки, за да може да ги пусне в тоалетната.

Полицаят беше млад и наистина се оказа ирландец — казваше се О'Баниън. До пристигането му пред затворената врата на апартамента на семейство Митла, няколко наематели вече се бяха събрали и се скупчиха зад гърба му, с изключение на Денис Фийни, който изглеждаше направо вбесен, всички имаха угрижен вид.

О'Баниън отначало почука по вратата, после похлопа по-силно и накрая започна да я блъска.

— По-добре да я разбиеете — каза госпожа Хавиер. — Чух го чак на седмия етаж.

— Той е превъртял — каза Фийни. — Сигурно е убил жена си.

— Не — каза господин Датълбаум. — Видях я да излиза тази сутрин, както обикновено.

— Това не означава, че не се е върнала, нали? — попита ядосано господин Фийни и господин Датълбаум замълча.

— Господин Митър? — извика О'Баниън.

— Митла, с „л“ — каза госпожа Датълбаум.

— Много важно — каза О'Баниън и с рамо блъсна вратата. Тя с трясък се отвори и той влезе вътре, следван плътно от господин Фийни. — Вие останете тук, господине — нареди О'Баниън.

— Как ли пък не — каза Фийни. Той надничаше в кухнята, с разпръснатите инструменти по пода и изцапаните с повърнато кухненски шкафове. Очите му бяха мънички, светнали, пълни с интерес. — Този тип ми е съсед. И в крайна сметка, аз се обадох по телефона в полицията.

— Хич не ме интересува — каза О'Баниън. — Махай се отук или ще дойдеш в участъка заедно с този тип Митъл.

— Митла — каза Фийни и се затътри с нежелание към входното антре, като непрекъснато хвърляше погледи към кухнята.

О'Баниън беше изгонил Фийни, защото не искаше Фийни да види колко е притеснен. Бъркотията в кухнята беше едно на ръка.

Другото бе миризмата наоколо — на повърхността миришеше на химическа лаборатория, а под нея се усещаше някакъв друг мирис. Страхуваше се, че този мирис може би беше на кръв.

Той погледна назад, за да се убеди, че Фийни се е върнал до входа — че не се мотае из антрето, в което бяха окачени палтата — после бавно продължи през дневната. Когато се скри от погледите на любопитните, той откопча кобура си и извади пистолета. Отиде до кухнята и внимателно я огледа. Празна. С главата надолу, но празна. И... с какво бяха изплескани кухненските шкафчета? Не беше много сигурен, но ако се съдеше по миризмата...

Един шум някъде зад него, някакъв тътрещ звук прекъсна мисълта му и той бързо се обърна, като насочи пистолета си.

— Господин Митла?

Някакъв отговор, но пак се чу лекото тътрене. От другия край на антрето. Това означаваше или банята или спалнята. Полицаят О'Баниън продължи в тази посока, като вдигна пистолета си и насочи дулото към тавана. Носеше го почти по същия начин, по който Хауърд бе носил ножиците.

Вратата на банята беше открената. О'Баниън беше почти сигурен, че шумът бе дошъл оттам, а оттам идваше и най-силната миризма. Той приклекна, след това отвори вратата с дулото на пистолета си.

— О, Боже — каза той тихо.

Банята приличаше на кланица след тежък ден. Стените и тавана бяха изпръскани с кръв, на едри алени букети от пръски. На пода имаше локви кръв, и още кръв беше изтекла вътре и навън от умивалника и бе оставила поточета гъсти червени следи, изглежда там беше най-зле. Виждаше се счупеният прозорец, захвърлена бутилка с препарат за отпушване на канали (която обясняваше ужасната миризма) и чифт мъжки обувки, на доста голямо разстояние една от друга. Едната беше доста наръфана.

И когато вратата се отвори изцяло, той видя мъжа.

Хауърд Митла се беше сврял в пространството между ваната и стената, след като бе свършил операцията по изхвърлянето на отпадъците. Държеше електрическите ножици в скута си, но батериите се бяха изтозили; в крайна сметка костите бяха по-здрави от клонките на живия плет. Косата му продължаваше да стърчи на клечки във

всички посоки. По бузите и челото му имаше струйки кръв. Очите му бяха широко отворени, но погледът им бе съвсем празен — това изражение О'Баниън свързваше с лудите, които караха колите си със самоубийствена скорост и пълните откачалки.

Боже Господи, помисли си той. Този тип е бил прав. Той наистина е убил жена си. Или поне е убил някого. Тогава къде е тялото?

Погледна към ваната, но не можа да види нищо. Тя бе най-вероятното място, но от друга страна, изглежда тя беше единственият предмет в банята, който не бе изцапан с кръв.

— Господин Митла? — попита той. Не беше насочил пистолета си директно към Хауърд, но дулото сочеше някъде наоколо.

— Да, така се казвам — каза Хауърд с кух, възпитан глас. — Хауърд Митла, дипломиран счетоводител, на Вашите услуги. Вие да не би да сте дошли да ползвате тоалетната? Моля, заповядайте. Нищо няма да Ви безпокои. Аз се погрижих за проблема. Поне засега.

— Ами, ще имате ли нещо против да се освободите от оръжието, господине?

— Оръжие? — Хауърд го погледна с празен поглед, след това изглежда разбра. — Това ли? — Той вдигна градинарските ножици и за първи път дулото на пистолета на полицай О'Баниън се насочи към самия Хауърд.

— Да, господине.

— Разбира се — каза Хауърд. Той захвърли небрежно ножиците във ваната. Чу се изтракване от това, че капачката на гнездото с батериите се отвори. — Няма значение, батериите и без това са изтощени. Но... какво Ви казах за ползването на тоалетната? Като си помисля по-сериозно, бих Ви посъветвал да не го правите.

— Така ли ще ме посъветвате? — сега, когато мъжът беше без оръжие, О'Баниън не знаеше как да продължи. Щеше да е много полесно, ако се виждаше жертвата, реши, че ще е най-добре да сложи белезници на този тип и след това да повика подкрепление. Единственото нещо, за което нямаше съмнение бе, че му се иска да се махне от тази миризлива, противна баня.

— Да — каза Хауърд. — Помислете си по този въпрос, господин полицай: всяка ръка има по пет пръста... забележете само едната ръка... и... и мислили ли сте колко отвора има към канализацията в

една обикновена баня? Като броим и крановете на водопровода? Аз ги изкарах седем. — Хауърд направи пауза, после продължи. — Седем е просто число — което означава, че е делимо само на себе си.

— Бихте ли протегнали ръцете си към мен, господине — каза полицай Баниън и извади белезниците от колана си.

— Вай казва, че зная отговорите на всички въпроси — каза Хауърд. — Но тя греша. — И бавно протегна ръцете си напред.

О'Баниън коленичи пред него и бързо щракна едната гривна на белезниците около дясната му ръка.

— Коя е Вай?

— Жена ми — каза Хауърд. Неговите пусти, блеснали очи гледаха право в очите на О'Баниън. — Тя никога не е имала проблеми да си свърши работата, докато в банята има някой друг, нали разбирате? Сигурно би го направила, докато и вие сте в банята.

В главата на полицай О'Баниън започна да се заражда една ужасяваща и въпреки това странно вероятна идея: че този странен дребен човечец е убил жена си с градинарски ножици и след това е разтворил тялото с препарат за отпушване на умивалници — и всичко това, само защото тя не искала да излезе от банята, докато той се е опитвал да пусне една вода.

Той щракна и другата гривна на белезниците.

— Жена си ли убихте, господин Митла?

За един миг Хауърд изглеждаше почти изненадан. След това пак се отпусна и изпадна в онова странно състояние на апатия.

— Не — каза той. — Вай е в кабинета на доктор Стоун. Днес ще изваждат всички горни зъби на някакъв пациент. Вай каза, че това е мръсна работа, но все някой трябва да я свърши. Защо да убивам Вай?

Сега, след като бе сложил белезниците на ръцете на този тип, О'Баниън се почувства малко по-добре, усещаше, че има повече контрол върху ситуацията.

— Всичко изглежда така, сякаш сте видели сметката на някого.

— Това беше просто един пръст — каза Хауърд. Продължаваше да стои с протегнати напред ръце. Една светлинна премина по веригата от едната гривна на белезниците до другата, като течно сребро. — Но на всяка ръка има повече от един пръст. Ами собственикът на ръката? — Очите на Хауърд опипаха банята, която не изглеждаше повече сумрачна, вече се беше изпълнила със сенки. — Аз му казах да

заповяда по всяко време — прошепна Хауърд — но тогава просто бях изпаднал в истерия. Реших, че... повече няма да мога. Разбирате ли, той растеше. Растеше, когато се издигна във въздуха.

Изведнъж нещо изплиска в затвореното гърне на тоалетната. Очите на Хауърд бързо се насочиха в тази посока. Погледът на О'Баниън също. Плисъкът се чу още веднъж. Звучеше така, сякаш там вътре скачаше пъстърва.

— Не, аз съвсем определено не бих използвал тоалетната — каза Хауърд. — Ако бях на Ваше място, щях да се стискам, господин полицај. Ще се стискам колкото е възможно повече и след това ще си свърша работата на алеята встрани от сградата.

О'Баниън потрепери.

Дръж се, момче — каза си той строго. Дръж се, защото в противен случай ще превъртиш като този тук. Той се изправи и отиде да провери тоалетната.

— Лоша идея — каза Хауърд. — Наистина лоша идея.

— Точно какво се е случило тук, господин Митла? — попита О'Баниън. — И какво точно сте скрили в тоалетната?

— Какво се е случило ли? Приличаше на... на... — заглъхна гласът на Хауърд и тогава той започна да се усмихва. Беше усмивка на облекчение... но очите му все се връщаха към затворения капак на тоалетната. — Приличаше на „Заплаха“ — каза той. — Беше точно като финала на „Заплаха“. Категория „Необяснимото“. Последният въпрос в „Заплаха“ е „Защо понякога и на най-свестните хора им се случват ужасни неща?“ И знаете ли какъв е последният отговор в играта „Заплаха“, господин полицај?

Унесен, без да може да откъсне очи от Хауърд, полицај О'Баниън поклати глава:

— Последният отговор от играта „Заплаха“ — каза Хауърд с глас, пресипнал, прегракнал от крещене — е: „Защото така!“ Това е финалният отговор от играта. Всичко това ще трябва да се премисли много внимателно. Но аз имам време. Стига да се държа настрана от... дупките.

Пак се чу плисък. Този път по-силен. Обляната в повърнато тоалетна чиния се разтърси цялата. Полицај О'Баниън се изправи, приближи се и се наведе. Хауърд го наблюдаваше с известен интерес.

— Финалът на „Заплаха“, господин полицаи — каза Хауърд Митла. — Колко ще заложите?

О’Баниън се замисли за миг... след това хвана капака на тоалетната чиния и заложил всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.